

הערל פרק שמיני יבמות

(א) בטורות לח: ט לקמן לו.
 ב"ב קנה: מדה מז:
 (א) [בילה בת. כמות סת.].
 (ד) שנת קלה. ב"ב כ. [תוס']
 שנת שתי"א. (ה) ז"ל שנת
 יעב"ז. (ו) [ועי' הוצב מדה
 מז: במוס' ד"ה דב"ב ב"ה].

גליון הש"ם

גמ' אמר רב יוסף היינו
 דשבענא. כעין זה לעיל עו
 ע"כ שנת כח ע"כ:

לעזר רש"י

אדול"ר [אדול"ר].
 קידון.

מוסף רש"י

בודקין אותו שלש
 פעמים בתוך שמונים
 יום. ואם לא נדקוהו,
 אע"פ שמנא שם ביום
 שמונים לא היו משמא
 ציננים הך לו וחזר שן
 דרכו [בבביות לה]. יביאר
 ראיה שהוא בן עשרים.
 קרובי האלמנה כדי לפטרה
 מזה הינם להמיה לזקן
 בלא חללה ויבוס [ושב"ט
 ב"ב ע"ה]. והוא הסריס.
 והיה הוא סריס (שם) לא
 הולץ ולא מייבם. סריס
 לאו צר חללה הוא דכתיב
 להקטן לחלוץ שם בשאל.
 והוא לאו צר הכי הוא [נדח
 תו. וקטן צו]. וכל שאינו
 עולה ליבוס אינו עולה
 לחללה [ושב"ט ב"ב שם].
 והיא האילונית לא
 חולצת ולא מתירבת.
 ושאלת לנכ מי שחללה,
 דרמנתה פטרה דכתיב
 והיה הכזר אכר תלך,
 פטע האלונית שאינה יולדת
 [נדח תו].

שלא ראה שעה אחת כשורפו. שלקה ממעי אמו: **גיפה.** אדול"ר
 שאין קילות השמן הולך למרחוק כשהוא מטיל כלפי מעלה ואין נעשה
 כגיפה: **דאפיא אימיה.** לחם צמור: **צטיפרא.** שמממתה חוס
 התנור וחוס הצהרים: **שיכרא מרקא.** שכר מווג. ואיכא דלמרי חוק:
ולא ידענא מאי גינהו. כלומר ולא

ידענא ממאי הוי. לינא אחרינה ה"ג
 היינו דשמענא לאמי כל שממעי אמו
 לקוי ולא ידענא מאי היא כלומר לא
 הוה ידענא דאיכא קאי אבל השמא
 ודאי ידענא דסריס חמה קמפרש
 ואזיל: **וליוחש שמא הצריא ציננים.**
 שעה אחת ואשתכח דהוה ליה שעת
 הכושר: **בודקין אותו.** בצכורות קאי.
 חורור והמים הקצועים היו זה מוס
 ואיזה הוא חורור הקצוע כל ששהה
 שמונים יום רבי חנינא בן אנטיגנוס
 אומר בודקין אותו שלש פעמים בתוך
 פ' יום בראש פ' ובאמצע פ' ובסוף פ'
 אבל בצדיקה תחלה וסוף לא סגי
 שמא ציננים עבר ונמלא שאין קצוע
 ולא אמרינן הואיל ותחלתו וסופו לקוי
 ודאי לא עבר: **לחד אכר.** לעין:
לכוניה גופא. סריס חמה מחמת חולי
 כל הגוף הוא: **יציאו ראייה.** אם צ"ד
 מנריבין את היבמה לחלוץ וליבס
 יציאו קרובי היבמה ראייה שהוא בן
 כ' וטיפטר בלא חללה ויבוס: והוא
הסריס. כלומר ונולדו צו סימני סריס.
 והכי מפרש בגדה צפ' יואל דופן [דף
 א] אמרינן האו ליה מיימי משום קטנות
 הוא ומחוקינן ליה כקטן עד רוב
 שנותיו: **הוכר כדברי ז"ה.** אלמא
 לר' אליעזר סריס חמה לא חליץ:
פ"ש כו'. כי ממתי' וסמי הך דלעיל
 מקמי תרמי ושמע מינה מההיא דרר
 ציה. אי נמי מדקא מיימי מעשה
 דאלכסנדריא לדבריו ש"מ מההיא
 דלעיל דרר ציה וממתינתין ליכא
 למיפשט הכי דקתני שיש לו רפואה
 משום דמשמע דמסבא קאמר הכי:
וכי טון הדיא. הוכר כדברי ז"ה לאו
 אמאי דלמרי לא חולץ אלמא לשמועי'
 דעד שיהא בן עשרים חשבינן ליה קטן
 אם לא הביא ונכאן ואילך אמרינן
 גדול הוא אם לא הביא אלמא שהוא
 סריס וייבי צעונשן שבתורה: **איסמך**
גרסין: מנן י"ב עד י"ח. אחינוקת
 קאי כרבי אליעזר דלמך נקבה כב"ש
 ומרישא נמי שמעינן ליה דקאמר י"ב
 ויום אחד ואי ציניוק אין זמנו להביא

אבל חלב מבין י"ב שנה ועד בן י"ח. וצנקה איירי וכו' אליעזר
 ואידי דנקט לשון זכר נקט סימני סריס ולא נקט סימני
 אילונית דלא מסתבר למימר דסריס לה כב"ש: **ולאחר מבאן הביא**
שערות. רבותא נקט דאף על פי שהביא שערות לא אמרינן
 דאיגלאי מילתא למפרע שהיה קטן
 עד עכשיו שהביא שערות אלמא חשיב
 ליה גדול לרוב משמא יציא שערות
 ולשמואל מ"ח:

נעשה סריס צמפרע. ולקי על
 חלב שאכל דלא חשיב
 התראת ספק אע"ג דבשעת התראת
 היה ספק שמא יציא שערות קודם י"ח
 דהשמא מיהא איגלאי למפרע שהיה
 גדול בשעת התראת ולא דמי להכה
 את זה וחזר והכה את זה (מכות טו).
 דאף לאחר שהכה את שניהם לא ידע
 איזהו רבי: **איילונית דר"מ**
יהא דה קנס. לשמואל ימאח כיון שימי
 קטנות נמסכים עד י"ח א"כ אין כאן
 נערות דימי נערות הס בשעה חדשים
 הסמוכים לשמים עשרה כשפוסקין אז
 ימי קטנות אבל לרוב יהא לה קנס
 שפוסקין צואת ימי קטנות כמו בשאר
 נשים: **והא תניא בן שמונה אכור**
צמפרעו. ואם יכול להיות בר קיימא
 לא היה אכור לנטלו ומשיי הבי"ע
 שגמרו סימנים דע"י סימנים יש
 היכירא להוציאו מתורת נפל כ"כ שנה
 לרצון כדאשכחן לרבי דכי גמרו סימנים
 חשיב צר קיימא בשלשים יום כשאר
 ולדות ומילתיה דר' אבהו כרצון אבל
 אין לפרש דלרצון אין יואל לעולם
 מתורת נפל ולרבי כ"כ שנה ור' אבהו
 כרבי דא"כ כי פריך ארצה מוספאה
 כמאן כרבי הוה ליה למיפך ארי'
 אבהו דקאי ציה ועוד דאם כן רבה
 מוספאה אפילו כרבי לא אמר דלא
 חשיב לר' צר קיימא לומר דאשתיה

אלא ע"י הוכחה ימירא שחי' כ' שנה (ב)
 אלא נראה לר"י דפירשנו ונראה
 דאפילו נגמרו סימנים דאכור לנטלו
 דבמוספאה צמר הדיא דצן ח' הרי
 הוא כאצן ואכור לנטלו קתני איהו
 בן שמונה שלא כלו לו חדשיו והיינו
 אפילו גמרו דאין יואל מתורת נפל
 בשלשים יום אלמא ע"י עשרים ומילתא
 דלא שכיח היא ואכור לנטלו:
 כיון
 ובן שמונה הרי הוא כאבן ואסור לטלטלו אבל אמו שוחה עליו ומניקתו
 מפני

מפני
 תוס' חדר מקמאי
 א"ר אבהו סימני סריס
 ואילונית ובן שמונה אין
 עושין בהם מעשה עד
 שיהיו בן עשרים פרשי'
 סימני סריס ואילונית
 להחזיקם בגדולים ובן ח'
 [החזיקן] בן קיימא אין
 עושין בהן מעשה עד
 שיהיו בן עשרים ופריבין
 בן ח' מי קחיי והתניא
 בן ח' הרי הוא כאבן
 ואסור לטלטלו הבי"ע
 בשלא גמרו סימניו ואיכא
 דאמרי' הבי"ע כשגמרו
 סימניו וזה חזק אחת
 היא דתניא איהו בן ח'
 כל שלא כלו לו חדשיו

קח א מ"י פ"ב מהלכות
 אסורי מנאח י"ב:
 קב ב מ"י פ"ב מהל'
 אשוח הל' ד יא
 סג ע"כ טושי"ע אה"ע
 סימן קנה ספי"ק י"ג ופי'
 קעב ספי"ק ו:
 ק"ג ג מ"י (סס) טושי"ע
 שם ספי"ק י"ב צה"ה:
 ק"ד ד מ"י פ"ז מהל'
 ממרים הלכה ה' ו:
 ק"ב ה מ"י פ"ב מהל'
 אשוח הלכה ה'
 ק"ג ו מ"י שם הלכה ד יא
 טושי"ע שם סימן קנה
 ספי"ק י:
 ק"ד ז מ"י פ"א מהל'
 מילה הלכה יג
 ופ"ה מהל' שנת הלכה ו
 טושי"ע ח"א סימן של ספי"ק
 ח וטושי"ע י"ד סי' רסו
 ספי"ק יא:

תוספות ישנים

ושמואל אמר קטן היה
 בראות שעה והא דלמרי'
 לקמן אהו סריס חמה כל
 שהיה בן עשרים ולא הביא
 שמי שערות ואפי' הביא
 לאחר מכן הרי הוא
 כסריס לכל דבריו וא"כ
 מחשבינן ליה כגדול וכך
 ושמואל י' לקרבי לא א"כ
 וכל כ"כ שנה י"ל דלקמן
 מיימי משנת שנת עשרים
 ואילך להחשיבו כסריס
 וא"כ גמרי פליגי רב
 א' ובה ימא דלא דמי
 לומר דהא לא הוו חזון
 קטני ואי נלקות אף מני
 לקי התראת ספק היא ואלא
 שמה התראת [ועי'
 בתוספות ד"ה נעשה]:
 א' ובה ימא דלא דמי
 לאמרו לו אל תחזיר דחשיב
 ליה תלמודא התראת ספק
 אפי' שולט לא יתברר
 הדבר שמהא ההתראה
 התראת ודאי דבשעת
 שהמרו לו אל תחזיר עדיין
 י' שעות ביום לאכול
 ובסוף היום ליכא למימר
 דא"כ לנמנא אלמא הכא
 מתברר הדבר שהיה גדול
 בשעה שאכל חלב וגם כי
 היתה ההתראה דחשיב:
 ב' ועוד קשה דלמך לקמן
 כיון דלאכא רש"י דלמך
 משתרי כרביע עבר וא"כ
 משמע דרש"י סבר כרבי
 ולא היכירא שהרי כ"כ רבי
 חשיב ליה בר קיימא עד
 שיהא בן עשרים ורש"י
 קאמר מכיון ששהיה שלשים
 בר קיימא הוא: